

LA BINE ȘI LA RĂU

O NOVELĂ
DIN SERIA
ĂTINGEREA LUI JULIETTE

CREDE-MĂ

TAHEREH MAFI

TRADUCERE DE SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

TAHEREH MAFI

CREDE-MĂ

O NUVELĂ DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

TREI

— Warner?

— Domnule Warner?

Rostirea numelui meu în cor aproape că mă face să tresar; îmi înăbuș surpinderea cu un calm exersat, lăsând cu grijă cășelul jos. Dau să mă întorc în direcția vocilor familiare, însă făptura se hotărăște să nu facă nimic cu libertatea proaspăt căpătată, ridicând în schimb o lăbuță pe pantalonii mei în timp ce scheaună, din nou, implorându-mă cu botul ridicat să fac ceva.

Să-l hrănesc? Să-l mângâi?

Apoi latră, și îi arunc o singură privire tăioasă, după care se potolește, coborându-și privirea în timp ce-și trânteste trupul murdar pe jos, lăsându-și capul pe lăbuțe. Cășelul se instalează atât de aproape de mine, încât boticul lui negru e lipit de bocancul meu. Oftez.

— Domnule Warner? repetă Castle.

El și fiica lui, Nouria, se zgâiesc la mine, cea din urmă întrerupând contactul vizual doar pentru a-i arunca tatălui ei o privire încărcată de o frustrare aproape imperceptibilă.

Mă uit de la unul la altul. E limpede că cei doi încă nu au stabilit detaliile rolurilor lor pe-aici.

— Da? spun eu, în timp ce simt cum mă cuprinde un val de neliniște.

Castle și Nouria au venit să mă ia deoparte pentru o conversație între patru ochi; simt asta imediat. Faptul că mintea mea apelează la furie drept răspuns e irațional – înțeleg asta pe măsură ce se petrece –, deoarece ei n-au nici cea mai mică idee de temerile care mă încercă atunci când o las pe Ella singură. Simt brusc nevoia de a-i căuta din nou privirea, de a o lua de mână, și îmi înăbuș dorința în timp ce pulsul mi-o ia la goană, un simptom al noii senzații de panică ce a luat ființă de curând în trupul meu. Aceste reacții au început la scurt timp după ce-am revenit la Sanctuar; când, pe fundalul unor țipete îngrozite, silueta fără vlagă a Ellei a fost preluată pe targă din avion și transportată în cortul medical, unde a locuit și dormit preț de 10 zile din cele 14 de când ne-am întors. Într-un cuvânt, a fost... *dificil*. Iar acum, ori de câte ori nu o pot vedea, creierul meu încercă să mă convingă că a murit.

Castle spune:

— Putem să te răpim câteva clipe? S-a ivit ceva urgent, iar noi...

Nouria îl oprește din discurs atingându-l delicat pe antebraț. Zâmbetul ei e forțat.

— N-avem nevoie decât de două minute din timpul tău, spune ea, aruncând scurt o privire către

cineva – Ella, probabil – înainte să se uite din nou la mine. Îți promit că n-o să dureze mult.

Îmi doresc s-o refuz.

În schimb, spun „Desigur” și mă forțez într-un final să mă uit spre Ella, a cărei privire am tot evitat-o. Îi zâmbesc în timp ce creierul meu încearcă să-și anuleze propriile-i instincte, să facă toate calculele necesare pentru a dovedi că temerile mele reprezintă manifestarea unei amenințări imaginare. Fiecare zi în care Ella rămâne teafără și nevătămată e o victorie, un șir de numere concret de adăugat pe o coloană, ceea ce-mi ușurează foarte mult aceste socoteli matematice; sunt în stare să procesez această panică un pic mai iute decât în primele nopți. Totuși, în pofida eforturilor mele de a-i ascunde asta, am simțit cum Ella mă privește și își face griji.

Chiar și-acum, zâmbetul meu nu a convins-o.

Mă privește atent în ochi în timp ce împinge un mănunchi de unelte proaspăt primite – șurubelnițe? – în brațele lui Kenji. Se îndreaptă spre mine și mă ia imediat de mână, iar eu trebuie să suport privirile pe care și le dau peste cap cei din jur. Vasăzică, e un miracol că dragostea Ellei e mai gălăgioasă; și sunt atât de recunoscător pentru atingerea ei liniștitoare, încât simt cum mă strânge pieptul.

— Ce se petrece? o întreabă pe Nouria. Poate că vă pot da o mână de ajutor.

Surprind o undă de îngrijorare din partea Nouriei, care, în mod impresionant, nu i se reflectă pe trăsăturile feței. Zâmbește larg când spune:

— Cred că ai multe de făcut pe ziua de azi. Warner și cu mine avem câteva lucruri de discutat. *Între patru ochi.*

Rostește ultima propoziție într-o manieră provocatoare, dându-i de înțeles că discuția noastră s-ar putea să aibă ceva de-a face cu nunta. O privesc lung pe Nouria, care acum refuză să se uite în ochii mei.

Ella mă strânge de mână și eu mă întorc cu fața spre ea.

Ești bine? pare să mă întrebe.

Face asta des în ultima vreme, vorbindu-mi cu gândurile, cu emoțiile.

Preț de o clipă, nu fac decât să o studiez îndelung. Se pare că înlăuntrul meu s-au contopit un val de sentimente, teama și bucuria și dragostea și groaza nemaiputând fi acum deosebite una de cealaltă. Mă aplec și o sărut ușor pe obraz. Pielea ei e atât de moale, încât sunt tentat să mai petrec câteva clipe așa, chiar dacă simt tot mai tare dezgustul emoțional al publicului nostru.

În ultima vreme mi-a fost teamă s-o ating.

De fapt, de când am fugit din Oceania, abia dacă am strâns-o în brațe. Aproape c-a murit în zborul spre casă. Era deja slăbită când am găsit-o pe Emmaline, după ce își irosise mare parte din energie luptând ca să ucidă programul otrăvitor ce îi acaparase mintea; ba mai rău, își smulsese dispozitivul din braț, lăsând în

urmă o rană profundă, înfiorătoare. Încă sângera din urechi, nas, ochi și dinți când a străpuns lumina lui Max, rupându-și și pielea de pe degete în același timp. În acel moment era atât de sleită, că până și cu întări-
rile lui Evie trupul ei ceda. A aterizat greșit și și-a rupt femurul când a căzut din închisoarea lui Max, iar apoi și-a folosit puțină forță rămasă pentru a-și ucide mai întâi sora și apoi pentru a da foc capitalei Oceaniei.

Când adrenalina s-a risipit și am văzut, pentru prima dată, marginea osului retezat ițindu-se prin cra-
cul pantalonului...

E mai bine să nu descriu acea amintire.

Următoarele câteva ore au fost sumbre; n-am avut niciun vindecător cu noi pe drumul spre casă, nici analgezice suficiente, nimic în afară de o simplă trusă de prim ajutor. Ella pierduse atât de mult sânge – iar durerile erau atât de sfâșietoare –, încât n-a mai durat mult și și-a pierdut cunoștința. N-aveam nicio îndoială că avea să moară înainte să aterizăm. Faptul c-a supraviețuit acelei călătorii groaznice cu avionul a fost în sine un miracol.

Când am ajuns în cele din urmă la bază, Sonya și Sara au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a o ajuta pe Ella, însă n-au făcut nicio promisiune; chiar și după ce leziunile fizice ale Ellei s-au vindecat, ea nu a reacționat în niciun fel. Era incapabilă chiar și să deschidă ochii.

Zile de-a rândul, nu am știut dacă avea să supra-
viețuiască.

— Aaron...

— *Secrete*, șoptesc eu, forțându-mă să mă retrag. N-ai de ce să-ți faci griji.

Îmi cercetează ochii. Simt războiul tăcut purtat de mintea ei, fericirea și îndoiala luptându-se pentru dominație.

— Secrete din acelea bune? întreabă ea cu optimism.

Inima mi se strânge auzindu-i tonul moale, văzându-i zâmbetul care-i luminează ochii. De fiecare dată mă uimește cât de abil își compartimentează emoțiile, chiar și în urma unor acțiuni extrem de brutale.

Ella e puternică acolo unde eu am fost întotdeauna slab.

Mi-am pierdut încrederea în oameni – în lume – în urmă cu mult timp. Dar indiferent de cât de multă vărsare de sânge și întuneric are parte, se pare că Ella nu-și pierde niciodată speranța în omenire. Ea năzuiește mereu să clădească un viitor mai bun. E mereu blândă și cumsecade cu cei pe care-i iubește.

Și tot mi se pare straniu că eu fac parte dintre acei oameni.

Simt cum nerăbdarea lui Castle și a Nouriei freamătă tot mai tare, iar asta nu face decât să-mi sporească resentimentele; arborez un nou zâmbet pentru Ella și mă îndepărtez în același timp, lăsând-o fără răspuns la întrebare. Nu știu ce anume vrea Nouria de la mine, însă mă tem că veștile ei nu sunt tocmai bune; fără îndoială că viața Ellei se află în primejdie într-un mod nou, pe care nu l-am anticipat.

Numai gândul la asta mă umple de groază.

Nepoftite, mâinile încep să-mi tremure; le vâr în buzunare în timp ce înaintez. Lătratul șovăitor al unui câine răpănos e curând urmat de sunetul lăbuțelor care lovesc pământul, iar mica făptură prinde viteză pe măsură ce se grăbește să țină pasul cu mine. Închid ochii preț de o clipă.

Locul ăsta e o grădină zoologică.

Chiar și atunci când recunosc importanța muncii noastre, în mintea mea rămâne o porțiune regretabil de mare care îi consideră pe toți cei de-aici detestabili – *totul* aici e detestabil.

Sunt obosit.

Nu-mi doresc decât să evadez din gălăgia asta împreună cu Ella. Îmi doresc, mai presus de orice, ca ea să fie în siguranță. Îmi doresc ca oamenii să înceteze să vrea s-o omoare. Îmi doresc, pentru prima oară în viață, să trăiesc în liniște, nederanjat; îmi doresc să nu fiu solicitat decât de soția mea.

Acestea, îmi dau seama cu regret, sunt niște fantezii imposibile.

Castle și Nouria dau amândoi din cap spre mine în timp ce mă apropii, indicându-mi să-i urmez în timp ce ei se întorc și o iau în jos pe cărare. Știu deja că se îndreaptă spre biroul Nouriei și al lui Sam – numit cu afecțiune *camera de război* –, unde am participat la numeroase întruniri similare.

Arunc o singură privire în urmă, sperând să mai zăresc o dată chipul Ellei, și în schimb dau de Kenji,

ale cărui gânduri sunt atât de sonore, încât e greu să le ignor. Simt un val de furie; știu c-o să mă urmeze chiar înainte să facă vreun pas în direcția mea.

Între el și câinele care se ține după mine, aș alege câinele.

Totuși, ambele creaturi sunt pe urmele mele acum, și îl aud pe Adam râzând în timp ce-i spune ceva ne-inteligibil lui Winston, cei doi bucurându-se fără îndoială de spectacolul care a ajuns viața mea.

— Ce e? mă răstesc.

Umbra care se apropie se transformă curând în carne și oase lângă mine, Kenji potrivindu-și pașii cu ai mei pe cărarea năpădită de buruieni, bocancii noștri strivind cu agresivitate iarba de dedesubt. Văd cu coada ochiului tot felul de siluete, iar sentimentele lor mă asaltează pe măsură ce înaintez. Unii dintre ei încă mă consideră un soi de erou și, drept urmare, au căzut pradă unui soi de devotament prostesc față de o percepție pervertită a identității mele. A feței mele. A trupului meu.

Gădesc aceste interacțiuni sufocante. Chiar acum, furia lui Kenji față de mine e atât de perceptibilă, încât îmi stârnește o durere de cap. Totuși... mai bine furie, cred, decât mâhnire.

Mâhnirea colectivă a unei mulțimi e aproape insuportabilă.

— Știi, mă gândeam că n-o să mai fii atât de măgar odată ce o aduceam pe J acasă, zice el pe un ton egal. Văd că nu s-a schimbat nimic. Văd că toate eforturile

pe care le-am făcut pentru a-ți apăra comportamentul de rahat au fost în van.

Câinele latră. Îl aud gâfâind.

Latră din nou.

— Așadar, ai de gând să mă ignori? șuieră Kenji, iritat. De ce? De ce te porți așa? De ce ești mereu atât de bulangiu?

Uneori îmi doresc cu atâta disperare liniștea, încât mă gândesc că s-ar putea să ucid pe cineva pentru o clipă de tăcere. În schimb, mă închid în mine treptat, ignorând cât de multe voci pot. Nu era atât de rău înainte să fiu obligat să mă alătur acestui cult pacifist. În viața mea anterioară din Sectorul 45 eram lăsat în pace. La Punctul Omega, mi-am petrecut timpul în izolare. Când am preluat mai târziu 45-ul, am păstrat intimitatea încăperilor mele.

Aici... îmi pierd mințile.

Sunt bombardat, în masă, de descărcările emoționale ale altora. Nu există niciun moment de respiro de la acest pandemoniu. Ellei îi place să petreacă timpul cu oamenii ăștia, iar oamenii ăștia fac totul în mulțimi. Mesele sunt luate într-un cort imens cu rol de cantină. Socializarea de la final de zi se face la comun, în cortul tăcut, unde nu e niciodată tăcere. Cele mai multe cabane au fost avariate sau distruse în urma bătăliei, ceea ce înseamnă că în prezent toți își împart cu cineva locul – sau dorm în zonele comune – în timp ce noi reconstruim. Nouria și Sam au fost amabile și ne-au îngăduit să oferim o nouă utilitate camerei

Ellei din cortul medical; părea a fi singura alternativă de la a dormi cu toată lumea în barăcile improvizate. Totuși, camera noastră miroase tot timpul a antiseptic și a moarte. Avem un singur pat de spital îngust, asupra căruia Ella și cu mine ne certăm seară de seară. Ea insistă, în pofida protestelor mele incontestabile, să iau eu patul în timp ce ea doarme pe podea.

E singura dată când mă supăr pe ea.

Nu mă deranjează să dorm pe podeaua rece. Nu mă deranjează disconfortul fizic. Nu, ceea ce detest e să stau treaz noapte de noapte în timp ce ascult durerea și jalea celor care încă se vindecă. Detest să mi se reamintească în mod constant de cele zece zile pe care le-am petrecut stând în colțul camerei noastre și privind-o pe Ella cum se lupta să revină la viață.

Nevoia mea de a avea parte de liniște a devenit istovitoare. Uneori mă gândesc că dacă aș putea ucide această parte din mine, aș face-o.

— *Nu mă atinge!* mă răstesc dintr-odată, simțind intenția lui Kenji de a face contact cu mine – fie să mă bată pe umăr, fie să mă atingă pe mână – înainte să se întâmple.

E nevoie de mult autocontrol ca să nu-i ard una.

— De ce trebuie s-o spui așa? mă întreabă el, rănit. De ce trebuie s-o faci să sune de parcă urma să mă *bucur* că te ating? Pur și simplu încercam să-ți atrag atenția!

— Kishimoto, ce vrei de la mine? întreb nepoliticos. Nu mă interesează compania ta!

Durerea cu care-mi răspunde e sonoră; ricoșează în pieptul meu, lăsând o oarecare urmă. Această evoluție nouă mă umple de rușine. Îmi doresc cu disperare să nu-mi pese, dar...

Ella îl adoră pe cretinul ăsta.

Mă opresc brusc pe potecă. Câinele se izbește de picioarele mele, dând din coadă violent înainte să înceapă să latre din nou. Inspir adânc și îmi ațintesc privirea spre un copac din depărtare.

— Ce vrei de la mine? îl întreb din nou, de data asta pe un ton mai blând.

Îl simt cum se încruntă în timp ce-și procesează sentimentele. Nu se uită la mine când spune:

— Voiam doar să-ți zic că mă ocup eu.

Auzind asta, încremenesc, căci corpul intră în alertă. Mă răsucesc pe călcâie ca să mă uit la el. Brusc, Kenji Kishimoto îmi apare în fața ochilor în culori intense: ochii obosiți, tenul cafeniu, sprâncenele dese, de un negru intens – și părul, care are mare nevoie de-o tunsoare. La tâmplă are o vânătaie în curs de vindecare, iar mâna stângă îi e bandajată. Aud frunzele foșnind și zăresc o veveriță care țâșnește într-un tufiș. Câinele o ia razna.

— De ce anume te ocupi tu? îl întreb precaut.

— O, acum ești interesat? Se uită la mine și mijeste ochii furios. Acum mă privești de parcă sunt o ființă umană? Știi ce? Îmi bag picioarele! Nici măcar nu știu de ce fac rahaturile astea pentru tine.

— Nu le faci pentru mine.

Kenji scoate un sunet neîncrezător, mutându-și privirea în altă parte înainte să se uite din nou la mine.

— Da, păi, Juliette merită să aibă un inel drăguț, nu-i așa? Ticălos nefericit ce ești! Cine îi cere mâna unei fete fără un inel?

— Aș putea să-ți aduc aminte că nu te afli în poziția de a-mi da lecții de morală, spun eu, iar vocea mi-e din ce în ce mai letală, chiar dacă mă străduiesc din răspuțeri să rămân calm. După ce i-ai *distrus* rochia de mireasă.

— A fost un accident! strigă el. În schimb, a ta a fost o neglijență!

— Propria ta existență e o neglijență.

— O, uau! face el, ridicându-și mâinile. Ha-ha! O remarcă foarte matură!

— Îl ai sau nu?

— Da. Îl am. Își bagă mâinile în buzunare. Dar, știi, acum mă gândesc c-ar trebui să i-l dau eu însumi. La urma urmei, eu am fost cel care a făcut toate astea pentru tine. Eu am fost cel care l-a rugat pe Winston să schițeze designul tău. Eu am fost cel care a găsit pe cineva care să creeze chestia asta afurisită...

— *Nu aveam de gând să părăsesc locul ăsta în timp ce ea zăcea pe un pat de spital!* spun eu, iar tonul e atât de aproape de un strigăt, încât Kenji tresare în mod vizibil.

Face un pas înapoi și mă măsoară cu privirea.

Îmi iau o expresie neutră, însă prea târziu.

Kenji își pierde furia în timp ce stă acolo, înmuindu-se în timp ce se zgâiește la mine. În schimb, eu nu simt decât furie.

El nu pare să înțeleagă niciodată. E mila lui constantă – compasiunea lui, nu stupiditatea lui – cea care mă face să vreau să-l omor.

Fac un pas în față și-mi cobor vocea.

— Dacă ești atât de cretin cât să crezi că-ți voi îngădui să fii tu cel care să-i ofere această verighetă, e limpede că m-ai subestimat. Kishimoto, s-ar putea să nu te pot omorî, dar îmi voi dedica întreaga viață pentru a o face pe a ta un adevărat coșmar.

Kenji schițează un zâmbet.

— Omule, n-am de gând să-i dau eu inelul. N-aș face asta. Doar te necăjeam.

Mă uit lung la el. De-abia pot vorbi, căci îmi doresc nespus să-l pot strânge de gât.

— Doar mă *necăjeai*? Asta ți se pare o glumă bună?

— Mda, bine, ascultă, ești mult prea încordat, zice el, strâmbându-se. Lui Juliette i s-ar fi părut amuzant.

— E clar că n-o cunoști prea bine dacă asta crezi.

— Mă rog, zice el și-și încrucișează brațele la piept. O cunosc de mai mult timp decât tine, măgarule.

Auzind asta, mă trece o furie atât de intensă, încât cred că s-ar putea să-l omor pe bune. Probabil că și el vede asta, deoarece dă înapoi.

— Nu... Ai dreptate, zice el, arătând cu degetul spre mine. Greșeala mea, frățioare. Am uitat despre toată

treaba aia cu amintirile șterse. Nu asta voiam să spun. Ceea ce voiam să spun e că, gen... Și eu o cunosc, știi?

— Ai cinci secunde ca să-mi spui ce vrei de fapt.

— Vezi? Cine zice astfel de lucruri? Kenji se încruntă, înfuriindu-se din nou. Și ce vrea să însemne asta? Ce-ai de gând să-mi faci peste cinci secunde? Dacă nu vreau, de fapt, să spun nimic? Ba nu... Știi ce? Am ceva de spus. Ceea ce vreau să spun e că m-am săturat de toate astea! M-am săturat de atitudinea ta! M-am săturat să născocesc scuze pentru comportamentul tău de rahat! Chiar credeam c-o să încerci să te porți mai normal de dragul lui J, mai ales acum, după toate prin câte a trecut...

— Știu perfect prin ce-a trecut! spun eu tăios.

— A, da? face Kenji, prefăcându-se surprins. Atunci poate că știi și asta, continuă el și face un gest dramatic cu mâinile. *Știre de ultimă oră*: ea e cu adevărat o persoană de treabă. Chiar îi pasă de alți oameni. Nu amenință toată ziua că vrea să-l omoare pe unul și pe altul. *Și ei chiar îi plac glumele mele!*

— E foarte mărinimoasă, știu.

Kenji răsufală furios și privește în jur, căutând inspirația în cer.

— Știi, am încercat, chiar am încercat, dar pur și simplu nu știu ce vede la tine. Ea e... ea e ca o rază de soare. Iar tu ești un nor de ploaie întunecat și violent. Soarele și ploaia nu...

Kenji lasă cuvintele în aer, clipind mărunț.

O iau din loc înainte să-și dea seama ce vrea să spună. Pentru nimic în lume nu merită să-l ascult cum își termină propoziția.

— O, Doamne! exclamă el. *O, Doamne!*

Iuțesc pasul.

— Hei... Nu fugi de mine când tocmai sunt pe cale să spun ceva mișto...

— Să nu îndrăznești s-o spui...

— Omule, am s-o spun! Trebuie s-o spun! zice Kenji, sărind în fața mea pe cărare. Merge cu spatele acum, rânjind ca un idiot. M-am înșelat, continuă el, făcând cu mâinile o inimă strâmbă. Soarele și ploaia fac un curcubeu.

Mă opresc brusc. Închid ochii preț de o clipă.

— Acum îmi vine să vomit, zice Kenji, continuând să zâmbească. Pe bune. O vomă reală, get-beget. Mă dezgusti!

Reușesc să produc doar un sentiment de furie moderată ca răspuns la această multitudine de insulte, pe măsură ce senzația se topește în fața acestei dovezi de necontestat: cuvintele lui Kenji îi trădează emoțiile. Se bucură sincer pentru noi; o simt.

Se bucură mai cu seamă pentru Ella.

Simt un junghi când mă gândesc la asta, la dragostea și devotamentul pe care le-a inspirat în alții. E un lucru rar să găsești chiar și o singură persoană care-și dorește bucuria ta nemărginită; ea a găsit multe.

Și-a construit o familie.

Eu exist doar la marginea acestui fenomen: super-conștient că îi eclipsesz lumina cu întunericul meu, îngrijorat mereu că n-o să mă ridic la nivelul așteptărilor ei. Aceste relații înseamnă enorm de mult pentru ea; știu asta de mult, și am încercat, de dragul ei, să fiu mai sociabil. Să mă port mai frumos cu prietenii ei. Nu protestez când mă roagă să ne adunăm cu ceilalți; nu-i mai sugerez să luăm masa doar noi doi, singuri. O urmez pretutindeni, așteptând tăcut lângă ea în timp ce vorbește și râde cu oameni ale căror nume mă străduiesc să mi le aduc aminte. O privesc cum înflorește în compania celor de care îi pasă, în timp ce eu încerc să le izolez vocile, să alung zgomotele din capul meu. Îmi fac griji în mod constant că, în pofida eforturilor mele, s-ar putea să nu fiu ceea ce ea își dorește.

E drept, sunt nesuferit.

Mă întreb dacă nu cumva e o chestiune de timp până să-și dea seama și Ella de acest lucru.

Înfrânt, lupta mă părăsește.

— Fie îmi dai inelul, fie mă lași în pace! îi spun, auzind oboseala din glasul meu. Mă așteaptă Nouria și Castle.

Kenji remarcă tonul meu schimbat și o lasă baltă, afixându o solemnitate rar întâlnită la el. Mă privește un pic cam mult față de cât mă simt confortabil înainte să bage mâna în buzunar, de unde scoate o cutiuță din catifea bleumarin, pe care mi-o întinde.

Mă cuprinde o stare de neliniște în timp ce studiezi cutiuța, și iau tremurând obiectul, prinzându-i în pumn contururile delicate în timp ce privesc în depărtare, încercând să mă adun.

Nu mă așteptam să mă simt așa.

Inima îmi bubuie în piept. Mă simt precum un copil agitat. Mi-aș dori ca el să nu fi fost martor la acest moment, și mi-aș dori să-mi fi părut mai puțin de conținutul acestei cutiuțe decât îmi pasă de fapt, ceea ce e imposibil.

E imperios necesar pentru mine ca Ellei să-i placă.

Foarte încet, mă forțez să deschid capacul, iar obiectele delicate dinăuntru captează lumina înainte ca măcar să fi avut ocazia să le examinez. Inelele scânteiază în lumina soarelui, refractând culori pretutindeni. Nu îndrăznesc să le scot din caseta lor, alegând în schimb doar să le admir, cu inima continuând să-mi bubuie în piept.

Nu m-am putut hotărî pe care să îl aleg.

Kenji mi-a spus că e o tâmpenie să iau două inele, dar, cum rar îmi pasă de părerile lui Kenji, l-am ignorat. Acum, în timp ce privesc setul, mă întreb dacă nu cumva Ella o să mă considere absurd. Unul se presupune a fi un inel de logodnă, iar celălalt, o verișetă – însă ambele sunt la fel de superbe, fiecare în felul lui.

Inelul de logodnă e mai tradițional; cercul de aur e ultrasubțire, simplu și elegant. Are doar o singură

piatră în mijloc – luată de la un inel vechi –, și, cu toate că e destul de mare, mi s-a părut a fi un model de contraste ce reflectă felul în care o văd eu pe Ella: deopotrivă puternică și delicată. Bijutierul îmi trimisese o selecție de pietre, fiecare extrasă din inele recuperate din epoci diferite. Fusesem fascinat de fațetarea unui diamant cu tăietură veche. Fusesse creat manual cu mult, mult timp în urmă și, drept rezultat, era un pic imperfect, dar mi-a plăcut că nu era făcut de o mașinărie. Munca plictisitoare și dureroasă de a șlefui o piatră mohorâtă, dar indestructibilă, și de a o transforma într-o nestemată strălucitoare... mi s-a părut potrivită.

Kenji mă asigurase că exista un lucru numit diamant cu tăietură „prințesă”, lucru pe care l-a considerat o alegere amuzantă pentru Ella, căci îi aducea aminte de porecla lui ridicolă pentru ea. I-am spus că nu sunt interesat să aleg un inel bazându-mă pe-o glumă; și nici nu voiam ca verigheta soției mele să-i amintească de un alt bărbat. În plus, când am văzut forma pietrei cu pricina, părea greșită. Pătratul era prea ascuțit – numai margini dure. Nu-mi amintea deloc de Ella.

Am cerut ca piatra veche să fie așezată într-o montură ușor filigranată, dintr-un aur mățuit, iar cercul subțire voiam să semene cu o ramură naturală și delicată. Acest design se reflectă și în verighetă: o ramură de aur fină și curbată, goală, cu excepția a două frunze

mici din smarald care cresc în direcții opuse pe aceeași traiectorie.

— Omule, e foarte frumos! O să-l adore.

Închid cutiuța și, tresărind derutat, mă întorc în prezent. Ridic privirea și descopăr un Kenji gânditor care mă privește prea atent; și brusc mă simt atât de inconfortabil în prezența lui, încât visez, pentru o clipă, că dispar.

Apoi... chiar o fac.

— *Ticălosul naibii!* exclamă Kenji furios.

Își trece ambele mâini prin păr, zgâindu-se la locul în care mă aflam. Vâr cutia de catifea în buzunar și mă întorc pe cărare.

Câinele latră de două ori.

— Foarte matur, frățioare! strigă Kenji în direcția mea. Foarte drăguț! Apoi, pe un ton acid, adaugă: Și, apropo, *cu plăcere!* Boule!

Câinele, care încă latră, mă urmărește tocmai până la camera de război.

PENTRU LUMEA ÎNTREAGĂ, EA ESTE FORMIDABILĂ. PENTRU MINE, EA ESTE LUMEA ÎNTREAGĂ.

Au trecut două săptămâni de când Juliette și Warner au înfrânt o dată pentru totdeauna Restaurația. Toți cei din Sanctuar lucrează fără oprire pentru a stabili lumea după teribila luptă.

Însă lui Warner gândul nu îi stă doar la mersul politicii. De când Juliette i-a acceptat cererea în căsătorie chiar înainte de căderea Restaurației, e mai mult decât dornic să își înceapă viața alături de ea.

Totuși, e complicat să găsești timp și loc pentru un strop de bucurie în mijlocul haosului. Cu resursele împuținate și stresul din Sanctuar urcând la cote alarmante, este foarte posibil ca nunta să fie amânată. Chiar și Juliette pare distrasă de toate lucrurile pe care le au de făcut în calitate de noi stăpâni ai lumii.

Warner a îndurat multe, iar fericirea alături de iubirea vieții lui se află în sfârșit la numai un pas de el. Va reuși oare să se agațe de ea o dată pentru totdeauna?